

ÖZLEMEK

Berivan DİNLER

ÖZLEMEK

Sadece birkaç gün geçti Eylül'ün üstünden.
Bu birkaç gün bile çocukların hasretinin beni ele geçirmesine yeterli oldu.
14 gün hiç bitmez gibi geliyordu oysa başlarken.
Meğer mikroskobik bir zamanmış.

Her anı ne kadar da değerliymiş çocuklarla geçen zamanın.
Eve döndüğümde beri özlüyorum.
Sürekli düşünüyorum.
Erden Eruç'un dediklerini düşünüyorum yıldızlara ve aya bakarken.
Şu an eminim çocuklar da benim baktığım gökyüzüne bakıyor.
İlk gittiğimiz Pervari'de yurda gelen çocuklarla
teleskopa baktığımız anları düşünüyorum da.
Eminim artık aya her baktıklarında onların da bizleri düşündüğüne.

Sadece birkaç saat gördüğümüz çocukların bile
beni nasıl bu denli etkilediğini düşününce
o zaman anlıyorum aslında İlkyar'ın ne yaptığını.

Pervari'nin dağlarının arasında gezip
geri dönüş yolunda sararmış ovalara dalmışken
gözlerim Ruken geliyor gözümün önüne.
Bildiği şeyleri söylerken ki o utangaç gülümsemesi
ve sonra doğru cevap vermiş olmanın gururuyla parıldayan gözleri.

Hafızamın en kıymetli odalarında saklıyorum işte o anları.
Bir de Ruken'in okul birincisi seçildiği an göz göze gelişimiz vardı ki.
Kendim birinci olmuşum gibi bir gurur kapladı içimi.

Doğanköy'den bana kalan işte bu mükemmel çocukları tanımak olmuştu.
Ne de çok dolmuştu kesem. Ellerim dolu dönüyordum.
Gittiğimiz her okuldan topladığım hatıralar
sanki beni her geçen gün daha da güçlendiriyordu.
Sabahları uyanırken yorulduğumu düşündüğüm anlar oluyordu.
Ama ilk karşılaştığım çocukla bütün bunlar yok olup gidiyordu.

Dağların arasında kıvrılan yollarda Nallıkaya'ya ulaşmaya çalışırken
zihnim bir yandan Şirvan'da bıraktığım çocuklarda
bir yandan da yeni tanışacağım çocuklarla meşguldü.
Nallıkaya'da yaptığımız deneylerden sonra hep beraber bahçede roket fırlatırken
yüzlerinde gördüğüm o heyecan.
Evlerine gitmek için servislerine binmeden hemen önce
son bir kez daha sarılıp veda etmeye çalışan Zeynep.
Osman Demir'de makine mühendisi olmak için
çok kararlı olduğunu söyleyen Davut Can.
Tulumtaş'ta tanıştığım artık ben de İlkıyar'lı olacağım senin gibi
diyen adaşım Berivan.
Nasıl ödenirdi ki bu çocuklara borcumuz.
Daha neler neler hakkıydı onların.

Yibolar vardı bir de tabi.

Yibo'daki çocuklar resmen evlerine kabul etmişlerdi ya bizi.
Yemeklerinden ikram edip en güzel oyunlarına dahil etmişlerdi bizi.
Okulun bahçesinde yemekten sonraki zamanda aralarına almışlardı bizi.
İp atlarken, uçurtma uçururken, topaç çevirirken yıllardır ordaymışız gibi davrandılar.
Sanki bugün tanışmamışız da eskiden beri ordaymışız gibi.

Aslında bakarsak eskiden beri tanışıyoruz.
Aynı sevgiyi yıllar önce ilk projem Denizli'de de hissetmişim.
Yine böylesine şaşırmışım.
Nasıl oluyor diye günlerce düşünmüştüm.

Şimdi anlıyorum biraz biraz.

Sevmek böyle bir şeydi.

Yıllar önce tanıdığım Ahmet'i sevdiğim gibi seviyordum Gözpinar'daki Ahmet'i de.
Ben o günden beri tanıyorum onları demek onlar da bunu hissediyordu.

Her okuldan ayrılmak ne kadar zor olsa da
en zoru Ankara'ya dönmek.
Bir okuldan ayrılırken biliyoruz ki sırada yeni kardeşlerimiz olacak.
Ama Ankara'ya dönerken bir süre de olsa onlardan ayrı kalacağımızı bilmenin hüznü bir farklı oluyor.

İşte bütün bu hisler,
bu çocuklara asla borcunu ödeyememiş olmanın verdiği sorumluluk beni bir diğer projeyi duyar duymaz orda olma isteğiyle dolduruyor.

Yeni gittiğimiz okullarda bir yandan
yine eskiden gördüğümüz kardeşlerimizin de hasretini bastırıyorduk.

Özlemek bu işin doğası demek ki.
Şimdi bana kalan da bu dünya için umudumu yitirmeden
o güzel korolarımızda söylediğimiz türküleri dinleyerek o günleri özlemek...

Berivan Dinler
Mersin Üniversitesi Dışçılık Mezunlu